

متن پرسش

سلام علیکم: در مبحث با دعا در آغوش خدا فرمودید که قاعده‌ای را که باید به لطف الهی در قلبمان نگهداریم تا دعا و مناجات به خوبی در زندگیمان حضوری فعال پیدا کند، این است که بدانیم خداوند کریم که ما را خلق کرده تا مظهر کمالات او شویم و او خود را در مخلوقاتش به تماشا بنشیند، خیلی زود از گناهان ما در می‌گذرد. نمونه‌ی این نوع برخورد را در اولیای الهی می‌یابید، به عنوان مثال اگر کسی در حضور پیامبر خدا «صلی‌الله‌علیه‌وآله» به وجود مقدس آن حضرت یک نوع بی‌حرمتی بکند و بعد عذرخواهی نماید، حضرت بدون هیچ مقدمه‌ای او را می‌بخشند، زیرا دوست دارند انسان‌ها را خوب و صاحب کمال بنگرند. همان طور که اگر از امامان معصوم تقاضایی داشته باشیم به سرعت برآورده می‌کنند، زیرا آن‌ها به دنبال تماشای ایثار هستند، به همان معنایی که خداوند جواد و بخشنده است. می‌توان بر این اساس گفت، اساسا چون هدف خلقت بشر حرکت او از نقص بسوی کمال و تجلی اسماء الله و خلیفه الهی در وجود اوست و او بایستی به وحدت شخصیت ذیل تعالیم و ولایت الهیه برسد، خود استغفار و حسن ظن به خدا راه بازگشت و سلوک اوست و می‌تواند گمشده او را به وی پس دهد و اساسا حسن ظن، شرط اصلی برای سلوک و انقطاع بشر از اسارت های وجودی است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر بنده متوجهی نکات خوبی شده‌اید و پیشنهاد بنده آن است که تمام هفت جلسه‌ی بحث «با دعا در آغوش خدا» که بجز جلسه‌ی پنجم آن، بقیه بر روی سایت هست را مطالعه فرمایید. ان شاء الله جلسه‌ی پنجم نیز با ویرایش جدید در اسرع وقت در معرض دید کاربران قرار می‌گیرد. موفق باشید